

CLUJUL CREȘTIN

Redacția și administrația
Cluj, Piața Cuza Vodă 7.

ANUL I. No. 34.
Sâmbătă 9 Noembrie 1935.
Apare săptămânal
sub conducerea unui comitet

Abonament anual 50 Lei.
Numărul 1 Leu

Samarineanul milostiv.

In pilda samarineanului milostiv, Domnul Hristos a prins într'o icoană vie adevărul de temelie al credinței adusă din cer pentru noi. Ne-a zugrăvit într'un mod simplu dar adânc cea mai mare poruncă a învățaturii creștine. Porunca iubirii aproapelui nostru așa cum o cere Dumnezeu. Nu poți fi creștin fără această poruncă. Orice deprindere religioasă din afară: rostirea rugăciunilor, cercetarea bisericii și celelalte, fără spiritul iubirii adevărate nu folosesc nimic. Ce folos a avut bietul om căzut între tâlhari, părăsit de toți într'o stare mizerabilă, de privirea compătimitoare a preotului și levitului ce au trecut nepăsători pe lângă el. Se poate oare sătura un flămând cu o vorbă bună? sau un desbrăcat se poate adăposti fără haină și locuință? Legea creștină nu se mulțumește cu serviciul de jumătate. Ea cere și fapte bune, nu numai gânduri și simțeminte frumoase. Ce folos de pomul care înflorește fără să aducă rod. Așa e omul plin de gânduri bune, dar care la fapte nu trec niciodată. Creștinismul vrea omul întreg, omul cu trup cu suflet în slujba Celui Preaînalt. Fără fapte nu poți fi nici măcar om bun, dar încă și creștin bun. Din pilda aceasta se desprinde trebuința neapărată a faptei bune ca dovadă a iubirii adevărate față de aproapele. Fiecare poate săvârși fapte bune. Săracul îndură cu răbdare mizeria lui. Cel bogat prin dărnicie se apropie tot mai mult de împărăția lui Dumnezeu. In această pildă Mântuitorul întinde sufletului omenesc leacul tuturor relelor sociale din lume. Prin iubire cu fapte se va vindeca criza sufletească, se vor lecuși păcatele, se va alina sbuciumul grozav ce amenință cu răscoală în cei săraci, iar cei bogați cu împotmolirea în fărădelegi și la urmă în osânda veșnică.

Sf. Augustin: „Acum Hristos tace cu judecata, dar nu tace cu porunca; El a tăcut, când a fost judecat, dar nu va tăcea, când va judeca“.

Sf. Bernard: „Cum îndrăznești să privești ceriul, cel ce ai greșit în contra ceriului; privește pământul ca să te cunoști pe tine“.

Singurul mod.

Doamnei N. îi face vizită doamna L., prietena ei sinceră.

Amica și-a adus și lucrul de mână, o cusătură. Stăpâna casei o privește și îi laudă broderia.

— Este planul tău, draga mea?

— Da.

— Splendid.

Însă nu se poate vorbi mereu despre broderie. După ce a examinat-o, deodată stăpâna casei o întrebă foarte mirată:

— Dar bine, ce-i cu tine dragă?

— Nimica, scumpa mea.

— Nu, nu, eu văd. Să 'ntâmpolat ceva.

— Par'că s'ar vedea urmele lacrimilor pe obrazul musafirei. Și pe fruntea ei senină altă dată, s'a întipărit o brazdă adâncă. Cu siguranță doamna L. a plâns nu cu mult înainte de ce a venit aici. A găsit deci și ea mai cu cale a-și deschide inima în fața amicei sale.

— Cunoști pe băieșul meu. Știi cum l'am crescut, cum l'am grijit ca ochii din cap. Nicăiri nu l'am lăsat singur, ca nu cumva să ajungă în vr'o societate rea. L'am dat în cea mai bună școală și am făcut totul pentru păstrarea curățeniei sufletului său.

— De fapt așa este — Zise stăpâna casei, foarte curioasă.

— Și totuși nici nu îți închipuești ce a trebuit să ajungă. . . .

— Intr'adevăr, nu.

— Am câteva cărți acasă, știi din cele mai ușoare, cumpărate pela gări, pentru ca să ne omorâm plictiseala. Și le-am răsfoit numai, nu fără să roșesc de rușine. Ca să nu ajungă în mâna băiatului, le-am ascuns între lăncușele din dulap. Mă credeam în siguranță. Până când azi dimineață — închipuește-ți — chiar cea mai monstruoasă am găsit o sub perina băiatului meu. Cum a ajuns la ea, n'am idee.

— Nu l'ai întrebat.

— Ba da. Și știi ce mi-a răspuns. Că le-a citit și pe celelalte. Și când mă gândesc ce fel de lucruri stricăcioase a aflat în ele! . . . L'am certat. Dar ce era să ajung cu asta. Am plâns amar.

Era așa de sinceră durerea d-nei L. încât prietena ei nu știa cum s'o mângâie. Ea și-a dat seama de fapta necugetată a prietenei sale.

După ce și-a exprimat părerea de rău i-a zis:

— E adevărat că e greu să ascunzi ceva dinaintea curiozității copiilor. Oricât le-ai ascunde, ei iarăși le descoperă. Tu știi ce fac eu cu asemenea lucruri?

— Tu ce faci cu ele?

— Sunt două săptămâni de când am la mine două romane senzaționale de Machin.

— Ei și? . . .

— Știi că în astea e tot ce poți să-ți închipuești. O grozăvie. Și ce ilustrații! Mie îmi era rușine cu toată vârsta mea de 40 de ani. Și poți să-ți închipui că pentru nimic în lume, n'aș vrea să ajungă în mâinile fetei mele, care are aproape 16 ani. Ei bine. Eu am încuiat cartea în dulap, iar cheia o țin mereu la mine.

Terminându-se vizita, doamna L. și-a aranjat lucrul de mână și e gata de plecare.

— Dragă, aș vrea să-ți cer ceva!

— Ce, scumpa mea?

— Mă amoaară curiozitatea. N'ai putea să-mi împrumuți pentru 2—3 zile cartea aceea a lui Machin? să o răsfoiesc și eu.

— Cu plăcere, dar vezi să nu ajungă în mâna fiului tău.

— Fi liniștită. O încui în dulapul meu și cheia o port eu.

Stăpâna casei și-a scos cheia dela dulap, și îl deschide. Cartea n'o găsește nicăiri. O caută în toate părțile, dar ia-o de unde nu-i.

Deodată le fulgeră un singur gând celor două femei.

— Nu, nu se poate. Nevinovata mea, fata mea curată! Să vedem. Trebuie să fiu liniștită.

Și căutând a găsit între pernele fetei cartea de care și mama ei roșise.

Venise rândul oaspei să mângâie pe stăpâna casei.

— Cum a putut ajunge la ea. Are cheia la dulap, sau mi-a luat cheia într'un moment de neatenție. De necrezut. Și să mă gândesc, e grozav ca să. . .

Dar nu e nici un mod ca să poată fi feriți copii de aceste cărți?

— Ba da, zise doamna L. după un moment de răsăndire.

— Cum? . . .

— Să nu ținem în casă asemenea cărți.

(Az Apostol) trad. R.

Pilda Samarineanului milostiv.

La Isus, spre-a-l ispiti,
Un legiutor veni:
— «Darul veșnicei vieți
«Ca să-l capăt, ce mă 'nveți?»
Iar Isus Hristos i-a zis:
— «Stii în lege ce e scris?»
— «Să iubești pe Dumnezeu,
«Din întreg sufletul tău!
«Ș'aproapele-ti, cât trăești,
«Ca pe tine să-l iubești!»
— «Chiar așa-e cum ai spus.
«Du-te!» 'l-îndemnă Isus,
«Fă deci astfel... și-o să ai
«Veșnică viață 'n rai».
Dânsu 'ntreabă dup'aceste
— «Aproapele... cine-mi este?»
Domnul povestitu-i-a:

— «Intr'o zi un om mergea
Din Ierusalim, la vale,
Inspre Ierihon... Și 'n cale
Hoți năprasnici îi ieșiră;
Il pădară, și-l răniră;
Apoi, grabnic, au plecat...
Mort aproape l-au lăsat —
Tot pe-acel drum, încurând,
Vine-un preot... El văzând
Pe-drumeț lungit cum sta:
Trece... făr'a-l ajuta.

Pe acolo a venit
Dup' aceea un levit.
Pe drumeț și el văzu
Și pe-alătura trecu.
Un samarinean sosește,
Mai târziu, — și când zărește
Pe rănit în cale, jos:
Se apropie milos;
Untdelemn pe răni îi pică,
Sus pe-asinu-i îl ridică,
La un han îl duce 'ndată:
Ca și pe un frate-l cată.
Iar a doua zi, când pleacă,
Doi dinari dă gazdei: — «Iacă!..
«Vezi de el... Iți voi plăti
«Tot ce vei mai cheltui!»
.....

Care din toți trei îți pare
Că aproapele-i fu oare,
Celui jefuit?»

— «Acel
«Care milă-avu de el!»

A răspuns legiutorul.

— «Da!» îi zise 'nvățătorul,
«Foarte bine!.. Deci... te du,
«Fă asemenea și tu!»

de P. Dulfu (Isus Mântuitorul).

Unde e moartea?

Un călător, care călătoria cu corabia pe mare, întrebă pe căpitanul corabiei, unde a murit tatăl său? Acesta îi răspunse: în valurile mării! Dară moșul tău? Tot în mare, a fost răspunsul. Dară strămoșul tău, îl mai întrebă călătorul? Și strămoșul, răspunse căpitanul, și-a aflat sfârșitul în valurile mării.

„Bine, zise călătorul, dacă stă lucrul așa, spune-mi, mai ai îndrăzneala să-ți petreci viața pe apă?

Căpitanul nu-i răspunse nimica la această întrebare, dară îl întrebă din partea sa pe călător, zicându-i: Acum spune-mi și tu, unde a murit tatăl tău? Acesta răspunse: Acasă în pat! — Dară moșul

tău? Tot acasă în pat. — Dară strămoșul tău, îl mai întrebă căpitanul? Și strămoșul meu, răspunse călătorul, și-a aflat sfârșitul tot acasă în pat!

„Dacă este așa, atunci cum mai îndrăznești să te culci în pat?“...

Acest răspuns frumos l-a lămurit pe deplin pe călător, că pentru a scăpa de moarte, nu-i nici un loc sigur, nici pe apă, nici pe uscat. În ori și care parte te întorci, dacă e hotărît dela Dumnezeu, ca să părăsești lumea aceasta, moartea te află.

Asta ne învață și cuvintele Mântuitorului, când zice: „Drept aceea căutați și priveghiați, că în ceasul, în care nu gândiți, Fiul omului va veni“.

(„Foaia Interesantă“) Pr. G. Negură

»Sfânta Duminecă«

Ii zicem „Sfânta Duminecă“. Dar nu-mai circumele și locurile de petrecere o știu cât e de sfântă! E ziua când omul cheltuiește ca un nebun ceea ce om cuminte a agonisit în curs de șase zile de muncă. Păcat de muncă și de sănătate! Dar păcat și de sfânta Duminecă!

La Londra, Englezii țin cu mai mare grijă ziua când Cartea Sfântă spune că și făcătorul lumii a crezut că se poate odihni. Dimineața bisericile sunt pline, după-amiazi fiecare înseninează sufletul tulburat de griji și amărât de neazuri.

Șase zile suntem în zbulucium, mai mult cu alții decât cu ai noștri. Să nu fie o zi și pentru dînșii? Dar mai ales șase zile n'avem puțința de a fi mai ales cu sufletul nostru însuși. Să n'aibă oare și el dreptul lui?

Alții fac așa și le prinde bine. Am păgubi oare mult dacă am face-o și noi.
(„Neamul Românesc“) *N. Iorga.*

Cum împlinim voia lui Dumnezeu?

Intr'o școală orecare, învățătorul a pus elevilor săi, următoarea întrebare:

„Băeți! Cum împlinesc îngerii voința lui Dumnezeu?”

Cel dintâi răspus: „Ei ascultă îndată voința lui Dumnezeu“.

Un altul zice: „Ei împlinesc cu sârguință și fără întrerupere“.

Al treilea răspuns: „Ei împlinesc voința lui Dumnezeu totdeauna cu ori ce preț“.

În sfârșit un copil mai ridicându-se în picioare fără de veste, zise: „*Îngerii împlinesc voința lui Dumnezeu fără ca să întrebe pentru-ce!*“

— „*Foarte bine, copile, răspuns învățătorul, acesta-i adevărul! Ei se mulțumesc să știe care este voința lui Dumnezeu.*“

Dar noi cum trebuie să împlinim voința Dumnezeu.

Copii rânpușeră în cor: *De-asemenea ca și îngerii, fără să întrebăm de ce și pentru-ce!*“

„Da Dumnezeu este atotștiutor și cunoaște ce ne trebuie și ne folosește.“

(Dum. Ort.)

Ier. C. Rădulescu.

Vorbe cu tâlc

Câtă dreptate e în lume, toată încapă într'o pungă cu bani.

Guvernul totdeauna atunci se duce, când nu mai poate merge.

Nu știu cum e asta, că ori decâteori mă întorc dela crăsmă foarte fericit, femeia mea de departe îmi stigă: Nefericitul!

Femeia e așa ca cetera. De ce e mai bătrână, deaceea zice mai bine.

Adeseori se întâmplă, că mortul e cald încă, și cei vii s'au și răcit.

— Cei mai folositor: croitorul sau rotarul?

— Croitorul, pentru că fără haine nu putem trăi, dar câți oameni sunt pe lume, cărora le lipsește o roată și totuși trăesc.
(din Calendarul Bunului Creștin 1936. Bixad.)

Să nu lăsăm în seama lui Dumnezeu săracii, pe cari Dumnezeu i-a lăsat în seama noastră.

Când nu poate mâna, inima trebuie să facă milostenie.

Pasquier-Quesnel.

Pentru un sărac ce simte, nu e rană, suletească mai grozavă decât mila rea și disprețuitoare, cu care-i privesc bogați din deșarta lor splendoare.

Al. Vlahuță.

Informațiuni.

Recomandăm tuturor cititorilor ca foarte bun și eften „Calendarul Bunului Creștin“, pe anul 1936, scos de părinții Călugări din Bixad. Prețul 12 Lei. Se poate primi dela Mănăstirea Bixad, dela redacția acestei reviste sau dela unele librării cari țin și cărți religioase.

Joi în 14 Nov. se începe postul Crăciunului.

Frații terțiari franciscani, români uniți, cari au făcut noviciatul peste un an de zile, și acum doresc a depune votul profesional, sunt chemați să participe la întrunire în fiecare Duminecă dela orele 3 $\frac{1}{2}$ — 5 $\frac{1}{2}$, iar acei cari au posibilitatea și Miercuri dela 5—7, până la data de 8 Dec. 1935 când vor face profesiunea solemnă.

Numărul viitor al acestei reviste va apare dublu în ziua de 23 Nov. c.